

ÚVOD

Ňaf se protáhl, zív a maličko nadšeně zakňoural. Ostatní štěňata v pelíšku se k němu tiskla jako jeden velký hřejivý propletenec, všude samá tlapka a čenich a tlukot malých srdíček. Pískle se lopotila přes něj a štouchla ho tlapkou do oka; Ňaf zavrtěl hlavou a překulil se, takže spadla. Rozhořčeně vypískla a on jí olízl čumáček, aby jí dal najevo, že jí nic nevyčítá.

Jejich psí maminka nad nimi stála a čenichem je rovnala vedle sebe, jazykem jim čistila tváře a obešla kolem štěňat své obvyklé kolečko, než se kolem nich stočila a chystala se ke spaní.

„Probud' se, Ňafe! Maminka nám bude vyprávět příběh.“ To byla zase Pískle, panovačná a komandující jako vždycky. Jejich maminka jí láskyplně olízala čumák a ztlumila tak její kňučení.

„Chtěli byste slyšet o Psím běsnění?“ Ňafovi nadšením přeběhl mráz po zádech a dychtivě zakňoural: „Ano!“

„Už zase?“ skuhrala Pískle.

Jenže ostatní se hrnuli přes ni a její námitky zanikly v jejich nadšeném souhlasu: „Ano, mamííí! O Psím běsnění!“

Jejich matka se uvelebila kolem malých tělíček a bušila ocasem o zem. Její hlas zněl najednou hlouběji a zvážněla: „Tohle je příběh Bleska, nejrychlejšího z psích válečníků. Nebeští psi ho hlídali a ochraňovali... Ale Zeměpsice na Bleska žárlila. Myslela si, že Blesk už žije příliš dlouho a že je načase, aby zemřel, a ona si mohla vzít jeho životní sílu. Jenomže Blesk byl tak rychlý, že dokázal utéct hrozivému Vrčení Zeměpsice – dokázal uniknout i smrti samotné!“

„Já bych chtěl být jako Blesk,“ zamumlal ospale Křikloun. „Dokázal bych běhat tak rychle; vsadím se, že ano.“

„Pšt!“ ozvala se Pískle a přimáčkla mu na čumáček svou zlatavou chlupatou tlapku. Ňaf věděl, že i když původně protestovala, příběh ji zaujal stejně jako ostatní.

„A pak nadešla první velká bitva,“ pokračovala jejich matka tlumeným hlasem. „Hrozivé Psí běsnění, kdy všichni psi celého světa bojovali o to, kdo bude vládnout územím. Vypráví se o těch hrozných dnech spousty příběhů a v té bitvě vyvstalo mnoho bojovníků a mnoho jich bylo ztraceno.“

„Konečně,“ pomyslela si Zeměpsice, „konečně bude Bleskova životní síla uvolněna a ona si vezme jeho tělo, jak bylo jejím právem. Jenomže Blesk byl mazaný a byl si jistý, že se svou rychlostí i tentokrát vyhne smrti, a tak na něj Zeměpsice nastražila past.“

Ňufinka připlácla uši k hlavě: „To je tak ošklivý!“

Jejich matka si ji k sobě přitulila čenichem. „Ne, není, Ňufinko. Zeměpsice měla právo Bleska chtít. Takhle by to mělo být vždycky. Když zemřel váš otec, jeho tělo také nakrmilo zemi.“

Štěňata náhle zvážněla a tiše naslouchala.

„Blesk se snažil Psímu běsnění uniknout. Utíkal mezi bojujícími psi tak rychle, že ho žádný z nich neviděl a nemohli ho rozrhat

svými zuby a rozsápat drápy. Už byl téměř volný, téměř utekl, když Zeměpsice seslala Velké zavřčení, aby před ním otevřelo zemi.“

Ačkoli už ten příběh slyšel mockrát, Ňaf zatajil dech, přitiskl se blíž ke svým sourozencům a představoval si, že tentokrát Blesk padne a pohltí ho obrovská trhlina v zemi...

„Blesk viděl, jak se země před ním otevírá, aby ho spolkla, ale běžel tak rychle, že nedokázal zastavit. Báł se, že už ho Zeměpsice nakonec dostala. Ale Nebeští psi Bleska milovali.

„Právě ve chvíli, když se Blesk začínal řítit do hlubiny, kde ho čekala smrt, Nebeští psi seslali silný větrný vír, který Bleska v pádu zachytil a vynesl ho až na oblohu. A tam zůstává, s Nebeskými psy, až do dnešního dne.“

Štěňata se k ní přitiskla a zvedly k ní oči.

„A bude tam pořád?“ zeptal se Křikloun.

„Pořád. Až uvidíte, jak se na nebi zableskne, když vyjí Nebeští psi, tak to je Blesk, který seběhl k zemi a škádlí Zeměpsici, protože ví, že ho nikdy nechytí.“ Olízla Ňafovi ospalou tvář. Už skoro nedokázal udržet oči otevřené. „Slyšela jsem, jak psi říkají, že jednoho dne bude další velká bitva, až nějaký pes vzbudí nevoli Zeměpsice. A pak bude opět bojovat pes proti psu, povstanou velcí hrdinové a padnou. Znovu nadejde Psí běsnění.“

Křikloun si dlouze zívł a už skoro padal únavou. „Ale to bude až za dlouho, vid?“

„No, to se neví. Může to přijít brzy; anebo také ne. Musíme pořád sledovat znamení. Říkají, že až bude svět rozbitý a převrácený naruby, nadejde Psí běsnění a my budeme znovu muset bojovat o přežití.“

Ňafovi klesla víčka. Hrozně rád usínal při matčiných příbězích.

Věděl, že takové to bude vždycky: její hlas, který se vzdaloval, jak ho spolu s jeho sourozenci zmáhal spánek. Jejich matka se kolem nich starostlivě schoulila a poslední, co Ňaf slyšel, byl závěr příběhu. Pokaždé to končovalo stejně... „Mějte se na pozoru, maličcí. Dávejte pozor, jestli se neblíží Psi běsnění...“